

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

KALAND
A TÁBORBAN

Julia már nagyon várta az egyhetes iskolai kempingezést, de amikor kiderül, hogy a legjobb barátnője nem tud menni, attól tart, nélküle nem fogja jól érezni magát. De aztán találkozik a varázslatos kisnyuszival, Nyíllal, és a kempingezés telis-tele lesz izgalmas kalandokkal!

„Az első ottalvós osztálykirándulásra én is félve mentem el. Végül nagyon jól sikerült, de Nyíllal még izgalmasabb lett volna!”

Hanna

„Ha végre lesz egy nyuszim, biztosan Nyílnak fogom hívni.”

Noel

„Szeretek a barátaimmal kirándulni, de Nyíllal találkozni igazi kaland lenne!”

Luca

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

KALAND A TÁBORBAN

— részlet —

★ 1. fejezet ★

– Gyerünk, Rozsomákok! – kiáltotta Julia Hill boldogan. Egy hullámos, szőke hajtincset a füle mögé tűrt, miközben átsétált a hepehupás, egyenetlen fűvön. – Csapatpontokat kapunk azért, ha egyedül állítjuk fel a sátrat.

A kislány mélyen beszívta a friss levegőt. Tarka szántóföldek, sövények és fák nyújtóztak a távolban, ahol összeértek a dombokkal. A lány lankákon juhok vattás körvonalaait látta. Teljesen más világ volt ez, mint a nyüzsgő város, ahol élt.

Már nagyon régóta várta az iskolai kempingezést. Most először töltött egy egész hetet távol a szüleitől. Igazi felnőttnek érezte magát a gondolattól, hogy magáról kell gondoskodnia.

Öt osztálytársa is ment vele, akikkel a Blackstone Általános Iskolába járt. Az egyikük lemaradt. Juliát nem lepte meg, hogy Ellie az. Alacsony, szép kislány volt, akinek csillámos pink csatok voltak vállig érő, szőke hajában.

– Várjatok meg! – kiáltotta Ellie, óvatosan kerülgetve a kis juhkaki kupacokat.

Julia sóhajtott, és megvárta a lányt. Amikor a tanár csapatokat alakított ki, Julia aggodott amiatt, hogy Ellie talán nem fogja élvezni a kirándulást. Ha játszottak, általában a padon ücsörgött, miközben Julia és a legjobb barátnője, Lucy labdáztak, fogócskáztak. Lucy a családjával nyaralt, és nem tudott eljönni táborozni a barátaival. Julia elszomorodva gondolt arra, milyen remekül mulathatnának most együtt.

Látta, hogy a többi csapat már választott táborhelyet. Úgy tűnt, hogy a Medvék, a Vapitik és a Pumák jól haladnak a sátrak felállításával. Az egyik fiú végigpillantott Julián és a Rozsomákokon.

– A Medvék az urak! – kiáltotta, és a levegőbe boksztolt.

Julia szeme szikrákat hányt.

– Ha rajtunk múlik, nem!

– Mi fogjuk először felállítani a sátrunkat
– jelentette ki magabiztosan a Julia mellett

álló fiú. – Csomószor kempingeztem a szüleimmel.

Lex volt az egyik legidősebb fiú Julia osztályában. A kislány nem ismerte őt túl jól, mert a fiú csak félévkor érkezett az iskolába.

– Szuper! – mondta neki Julia, mert örült, hogy a csapatukban valaki tudja, mit kell csinálni. Talán ez a kirándulás jó alkalom lesz arra, hogy jobban megismerje Lexet.

– Lássunk neki! – Lex kék szeme csillogott. Széttárta a karját, mint egy repülőgép, és leszárguldott oda, ahol a mező elkeskenyedett és kissé lejtett egy sövény felé. Az egyik oldalon egy kereszt zárta el az utat, ami egy ösvényhez vezetett.

Julia és a többiek követték a fiút.

Lex majdnem a lejtős mező legalján állt meg.

– Ez jó hely a sátrunknak. Ez a rész csak a miénk!

– Tökéletes! – Julia épp ledobta a hátizsákját a fűre, amikor a háta mögött valaki felhördült. Ellie majdnem elcsúszott, ahogy megállt.

– Pfúj! Ez annyira undorító! – panaszkodott. Vadul törölgette a drága pink sportcipőjét a fűbe. – Utálok a бүдös birkákat és utálok ezt a mocskos mezőt! Miért nem maradhattunk egy szép, tiszta lakókocsiparkban?

– Pff! A kempingezés sátrakat jelent. Vágod? – Lex a szemét forgatta. Miközben Ellie előhalászott egy gyűrött zsebkendőt a sortja zsebéből, és a бүдös cipőjét törölgette, a fiú elnevette magát. – Ellie Darlow: nulla, birkakaki: egy!

A kislány elvörösödött.

– Jaj, fogd be! – dohogott, és fél lábon ugrolva jött le a lejtőn.

– *Neki* miért kell a csapatunkban lennie? Semmi hasznát nem vesszük majd – morgólódott Lex hangosan.

– Nem lesz vele gond. – Julia úgy gondolta, a fiú kicsit szigorú Ellie-vel, aki egyértelműen nem volt annyira oda a kempingezésért, mint ő. De azt remélte, hogy Ellie jól fogja magát érezni a szabadban. Tudta, hogy Lucy minden percét imádná ennek a kirándulásnak. – És most mit csinálunk?

– Ti mindent leraktok a földre, és előveszitek a sátrat. Én meg majd itt állok, és elmondom, hogyan állítsátok fel – közölte Lex főnökkösködve.

Ellie a homlokát ráncolta.

– Ki nevezett ki csapatvezetőnek?

– Vicceltem, te bolond! – Lex kinyitotta a sátor csomagolását, és fejre állította, így minden kiesett a fűre.

Julia nem törődött a civakodásukkal. Fogta a fűvön heverő kinyomtatott használati utasítást, és olvasni kezdte.

– Arra nem lesz szükség. Tudom, mit csinállok. – Lex felkapta a gyűrött sátrat. Mi-

után néhány percig minden szögből szem-
ügyre vette, undorodva felhorkant. – Ilyet
még soha nem láttam. Ez a hülye izé hibás.

– Nem a sátor hibás – dohogott Ellie.

– Pillanat, azt hiszem, rájöttem – szólt
közbe Julia az utasításokat és az ábrát für-
készve. – Nézzétek, a rudakat és a többi-
t belülre kell rögzíteni! Úgy kapcsolódnak, és
úgy vannak összehajtogatva, mint egy eser-
nyő.

A csapat többi tagja előrelépett, hogy se-
gítsenek neki. Néhány csavarással és egy kis

ügyeskedéssel a kusza anyag és a csövek egy élénk kék kupola alakját vették fel.

Lex gyorsan átvette az irányítást.

– Azok a himbálózó, zsinórszerű izék a rögzítőkötelek. Ezek tartják egyenesben a sátrat, és megakadályozzák, hogy rossz időben elfújja a szél. – Lex megmutatta a többieknek, hogyan rögzítsék a köteleket a talajhoz sátorcsipeszekkel, aztán hátralépett. – Tádám!

– Az egyik oldalon kicsit gyenge lábakon áll – jegyezte meg Julia. Úgy tűnt, a fél sátor a talaj egyik mélyedésében csücsül. – Talán arrébb kellene vinni...

– Jaj, csak menjünk be! – szakította félbe Ellie, aki az ujjával fésülte a haját. – Ki kell ráznom a ruháimat. A farmerem biztosan szörnyen gyűrött.

– Jaaaj, az enyém is! – utánozta Lex bűtácská babahangon. – Azt hiszem, megkérem Mr. Pottert, hogy vasalja ki nekem.

A többiek nevettek. Ellie összehúzott szemmel, dühösen nézett a fiúra.

Julia elrejtette a mosolyát. Lex és Ellie érdekes párost alkottak. Remélte, hogy nem fognak vitatkozni az egész kirándulás alatt. Aznap már nem először kívánta azt, hogy bárcsak Lucy is eljött volna. Ő nagyszerűen véget tudott vetni a vitáknak, és Julia biztos volt benne, hogy a segítségével most is mindenki jól kijönne egymással.

Érezte, hogy pár esőcsepp pottyán a fejére. Az egyik fiú is érezte, és hirtelen mindenki vadul igyekezett bejutni a sátorba. Julia már el is felejtette, hogy csálé, és bemászott utánuk.

Egy kis lökdösődés és tülekedés támadt, amikor próbálták megtalálni a legjobb alvóhelyet. Julia a végén a békesség kedvéért a bejárati nyíláshoz legközelebb terítette ki a hálósákját.

Az eső határozottan kopogott a sátorponyván. *Szuper!* – gondolta. Vécére kellett mennie, és a vizesblokk a farm udvarán állt.

Ellie kihajtogatta a hálósákját. Lila volt, telis-tele kis virágokkal, és volt egy hozzá illő párnája is.

– Rendben, srácok. Most nézzük meg, vannak-e pókok! – kérte.

– Itt bent nem lehet egy sem. A sátor csak öt perce áll – közölte Lex.

– Mondod te. Ha arra ébredek, hogy egy nagy, hosszú lábú szörnyeteg van a párnámon, akkorát sikoltok, hogy összedől a sátor – ígérte Ellie.

– Ne legyél ennyire szánalmas! – kezdte Lex.

– Én is utálok a pókokat – kelt egy másik lány Ellie védelmére.

Juliát nem zavarták a pókok, mert szegény kis lények féltek az emberektől. A kislány gyakran megmentette és kitette a szabadba

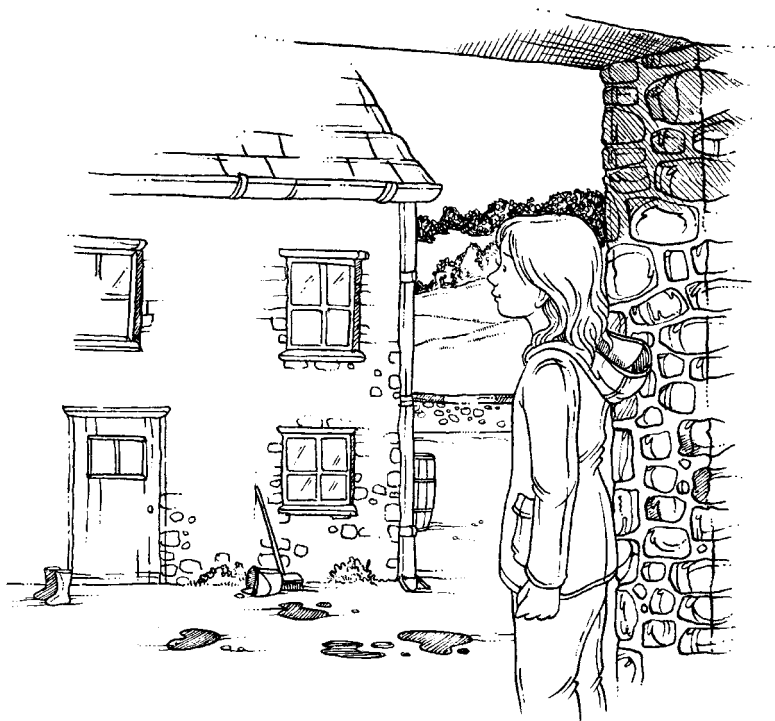
azokat, amiket a házban talált. Úgy tűnt, mindjárt kirobban a vita, úgyhogy felvette a kapucnis, vízhatlan dzsekijét, és kimászott a sátorból.

– Mindjárt jövök – kiáltotta, de senki sem válaszolt.

A sátor előtt még mindig hallatszott, ahogy Lex és Ellie egymásnak estek. Julia felsóhajtott, mert kicsit elege lett mindkettőjükből. Azzal egyetértett, hogy Ellie néha nyűgös tudott lenni, de Lex nem segített a főnökösködésével. *Bárcsak Lucy itt lenne!* Julia biztosra vette, hogy együtt nevetnének azon, milyen buták azok ketten.

A feje fölött sötét felhők gyülekeztek, senki sem járt odakint. A többi csapat is behúzódott a sátrak menedékébe. A Penryth House szürke kőépületei fakónak látszottak a zuhogó eső függönye mögött. Julia az udvar felé szaladt.

Elérte a vizesblokkot, ahol a mosdók is voltak, kirázta a dzsekijét, aztán bement az egyik fülkébe. Miután megmosta és megszáritotta a kezét, megállt az udvarra nyíló ajtóban.

Úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. Julia azon tűnődött, visszafusson-e a sá-

torhoz, vagy várja meg, míg az eső csillapodik. Ekkor hirtelen éles fény villant, mintha egy csillámló felhőből kristálypor hullott volna rá.

– Ó! – Julia pislogott, ahogy csak tudott, próbálta megérteni, mit lát. A por lassan eloszlott, és egy apró, bolyhos, ezüstös-kékes nyuszi kuporgott az esőben.

– Segítenél, kérlek? – kérdezte halk, rémült hangon a kis állat.